

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11C/191/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114213185
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2015:8114213185.2

Uznesenie

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v právnej veci žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36234176, zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom Piaristická 707/25, Trenčín p r o t i žalovanej: Q. S., A.. X.X.XXXX, W. F., K. X, zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, Sov. hrdinov 163/66, o návrhu žalovanej na obnovu konania vo veci Okresného súdu v Prešove 16Ro190/2011 a prísl. takto

rozhodol:

Súd z a m i e t a návrh na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu v Prešove č. k. 16Ro/190/2011-17 zo dňa 28.5.2012.

Z a m i e t a návrh na obnovu konania.

Žalovaná je p o v i n n á nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 351,58 Eur v lehote 3 dní od jeho právoplatnosti.

odôvodnenie:

Žalovaná v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 16Ro/190/2011, ktoré bolo začaté na návrh obchodnej spoločnosti Home Credit Slovakia a.s., a ktoré bolo ukončené vydaním platobného rozkazu, podala dňa 9.5.2014 návrh na obnovu daného konania. Tento návrh odôvodnila § 228 ods. 1 písm. a/, b/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Dôvod podľa § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p. na pojednávaní vysvetlila tak, že keďže bolo rozhodnuté v skrátenom konaní, neboli vykonané dôkazy. K § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že pokiaľ aj je vydané rozhodnutie, ktoré nie je zákonné, nie je na ujmu spotrebiteľa, pokiaľ v danom čase nevie o svojich právach ako spotrebiteľ a dozvie sa o nich neskôr. Pokiaľ ide o posledný uplatnený dôvod obnovy konania (§ 228 ods. 1 písm. e/) poukázala na 3 rozsudky a to rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Beian v. Rumunsko zo dňa 6.12.2004, rozsudok SD EÚ spojené prípady C-240-98 až C-244/98 OcéanoGrupoEditorial SA zo dňa 27.6.2000 a rozsudok C-473/00 Cofidis SA z 21.11.2002.

V návrhu žalovaná uviedla, že platobný rozkaz bol vydaný v rozpore so zákonom - § 172 ods. 9 O.s.p., keďže zmluva, na základe ktorej bol nárok uplatnený, obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky konkrétne ďalšiu zmluvu o revolvingovom úvere, povinné poistenie revolvingového úveru, dohodu o zrážkach zo mzdy, predĺženie premlčacej doby, zmluvnú pokutu, úrok z omeškania 0,08% denne a rozhodcovskú doložku. Poukázala na to, že nesprávne bola žalobcovi priznaná aj zmluvná pokuta a že úver mal byť posúdený ako bezúročný. V súvislosti so zachovaním subjektívnej lehoty na podanie daného návrhu uviedla, že v marci 2014 navštívila občianske združenie HOOS v inej záležitosti a vtedy jej bolo vysvetlené, že môže podať tento návrh na obnovu konania a následne sa dozvedela aj

o spomínaných európskych rozsudkoch, ktoré citovala vo svojom návrhu. Zároveň požiadala o odklad vykonateľnosti napadnutého platobného rozkazu.

Žalobca s návrhom nesúhlasil, mal za to, že bol podaný oneskorene po uplynutí subjektívnej trojmesačnej lehoty a že žalovaná nepreukázala relevantnosť uplatnených dôvodov. Vyslovil presvedčenie, že trojmesačná zákonná lehota začala plynúť odo dňa doručenia platobného rozkazu žalovanej a jej tvrdenia v tomto smere považoval za účelové a nepreukázateľné. Ohľadom rozhodnutí európskych súdov, na ktoré poukázala žalovaná uviedol, že sa netýkali žalovanej a nebolo nimi judikované žiadne porušenie jej práv zo strany žalobcu. Navyše skutočnosti uvedené v odôvodnení rozhodnutí boli všeobecne známe a prístupné širokej verejnosti, a nie je naplnený ani predpoklad pre použitie § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. spočívajúci v tom, že relevantné skutočnosti nemohla použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní. Mal preto za to, že súd dodržal zákonný postup, preskúmal podaný návrh na vydanie platobného rozkazu so zreteľom na existenciu neprijateľných zmluvných podmienok a vydal platobný rozkaz. Pokiaľ žalovaná mala v tomto smere pochybnosti, mala možnosť vyžiadať právnu pomoc alebo obrátiť sa na občianke združenie zamerané na ochranu práv spotrebiteľov a mala možnosť podať voči platobnému rozkazu odpor, o čom bola riadne poučená.

Súd vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca dňa 24.6.2011 podal na tunajší súd návrh na vydanie platobného rozkazu voči žalovanej na sumu 1.969,44 Eur, úrokov z omeškania z tejto sumy vo výške 0,024% denne od 23.9.2009 do zaplatenia a zmluvnej pokuty vo výške 10,48 Eur. Nárok voči žalovanej uplatnil na základe úverovej zmluvy zo dňa 7.11.2007, ktorou jej poskytol úver vo výške 1.327,76 Eur. Žalovaná úver podľa dohodnutých podmienok nesplácala a preto žalobca dňa 22.9.2009 úver zosplatnil a v súlade s úverovými zmluvnými podmienkami uplatnil aj zmluvnú pokutu vo výške 10,48 Eur.

Dňa 28.5.2012 súd vydal platobný rozkaz pod č.k. 16Ro/190/2011-17, žalovaná ho prevzala do vlastných rúk dňa 5.6.2012, odpor voči nemu nepodala. Platobný rozkaz sa preto stal právoplatným 21.6.2012.

Podľa § 228 ods. 1 O.s.p. právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania a/ sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
b/ možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
e/ je v rozpore s rozhodnutím súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu európskych spoločenstiev.

Podľa § 228 ods. 2 O.s.p. návrhom na obnovu konania môže účastník napadnúť i právoplatné uznesenie, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy podľa odseku 1 vzťahovať i na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí obdobne aj pre právoplatný platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, zmenkový platobný rozkaz a šekový platobný rozkaz.

Podľa § 230 ods. 1 O.s.p. návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

Podľa § 230 ods. 2 O.s.p. po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku možno návrh podať len z dôvodu uvedeného v

- a) § 228 ods. 1 písm. a) v prípade, že ide o trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v občianskom súdnom konaní priznalo právo a ktorý bol neskôr podľa trestnoprávných predpisov zrušený,
- b) § 228 ods. 1 písm. a) alebo b), ak nové dôkazy súvisia s novými vedeckými metódami, ktoré v pôvodnom konaní nebolo možné použiť,
- c) § 228 ods. 1 písm. c),
- d) § 228 ods. 1 písm. d),
- e) § 228 ods. 1 písm. e).

Súd prvého stupňa vo veci už pôvodne rozhodol uznesením č.k. 11C/191/2014-34 zo dňa 26.9.2014, ktorým bol daný návrh na obnovu konania a návrh na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu zamietnutý. V dôsledku odvolania žalovanej Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 13Co 147/2014-88 zo dňa 19.2.2015 napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., teda pre jeho nepreskúmateľnosť, čo

však je prinajmenšom prekvapujúce zvlášť, ak odvolací súd v rozhodnutí zvýraznil, že súd prvého stupňa síce označil v odôvodnení svojho rozhodnutia 3 konkrétne rozsudky európskych súdov, avšak citujem: „neuvádza konkrétne súvislosti, v čom spočíva rozpor platobného rozkazu zo dňa 28.5.2012 pod č. k. 16Ro/190/2011-17 s označenými rozhodnutiami“. S takýmto odôvodnením rozhodne nemožno súhlasiť. Súd prvého stupňa totiž jasne uviedol, že rozhodnutie súdneho dvora EÚ OcéanoGrupoEditorial a Cofidis len všeobecne zdôrazňujú nutnosť skúmať ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky a rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Beian o tom, že vzájomne odporujúca si judikatúra vnútroštátneho súdu je porušením dohovoru o ochrane ľudských práv a že všetky tieto rozhodnutia nepredstavujú zákonný dôvod pre povolenie obnovy konania v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení. Je preto nepochopiteľné, ak odvolací súd vytkol súdu prvého stupňa to, že v rozhodnutí nebolo zdôvodnené v čom spočíva rozpor napadnutého platobného rozkazu so spomínanými rozhodnutiami Európskeho súdu, keď návrh bol zamietnutý práve z dôvodu, že súd prvého stupňa žiadny takýto rozpor nezistil.

Je nevyhnutné uvedomiť si rozdiel medzi obnovou konania a dovolaním ako mimoriadnymi opravnými prostriedkami. Dovolanie totiž slúži na odstránenie chýb v právnom posúdení veci, na rozdiel od obnovy konania, ktorá je prostriedkom nápravy súdneho rozhodnutia, ktorého nesprávnosť spočíva v nedostatkoch v skutkovom zistení.

Pri posudzovaní návrhu na obnovu konania je potrebné vychádzať zo zásady záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, čo je zárukou princípu právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu. Náprava rozhodnutia sa spravidla môže docieľiť v riadnom dvojinštančnom postupe formou riadneho opravného prostriedku. Výnimkou z tohto pravidla sú mimoriadne opravné prostriedky, medzi ne patrí aj obnova konania z taxatívne vymedzených dôvodov uvedených v § 228 ods. 1 O.s.p. Návrhom na obnovu konania sa preto nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávnosti procesnej povahy. Na nápravu týchto nesprávností slúžia iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozhodnutia napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. (uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo 98/11 zo dňa 11.8.2011). Tento uhol pohľadu je pre posúdenie návrhu na obnovu konania smerodajný.

Žalovaná návrh na obnovu konania odôvodnila ustanovením § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Za dôvod pre obnovu konania pritom považovala súdne rozhodnutia v iných sporoch, ktoré obdobnú zmluvu ako v jej prípade, súdy vyhodnotili ako neplatnú. Zákonodarca však rozhodne takéto rozhodnutia či skutočnosti nepovažuje za dôvod pre obnovu konania. Záver, že neskôr prijaté rozhodnutie v inej právnej veci samo o sebe nie je dôvodom pre povolenie obnovy konania bol už v minulosti prijatý v stanovisku občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu ČSR z 8.9.1982 uverejnenom pod R 2/1983 a súdna prax aj v súčasnosti z neho vychádza (napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR 29Cdo 269/08 zo dňa 31.1.2008, 32Cdo 540/11 zo dňa 27.10.2011, 20Cdo 328/98 zo dňa 28.1.2009). Tento záver vyplýva aj z rozhodnutia Ústavného súdu ČR, ktorý zreteľne deklaroval, že zmena právneho názoru nemôže byť podkladom pre obnovu konania vo veci právoplatne skončenej (napr. uznesenie Ústavného súdu II. ÚS 111/98 zo dňa 7.5.1998, IV.US 410/00 zo dňa 2.10.2000).

Z vyššie uvedených rozhodnutí vyplýva aj to, že relevantnými rozhodnutiami v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. zákonodarca mienil tie, ak súd v pôvodnom konaní vyriešil predbežnú otázku odchyľne než o nej rozhodol príslušný orgán alebo išlo o prípad, ak súd bol viazaný podľa § 135 ods. 1 O.s.p. rozhodnutím iného orgánu alebo z neho vychádzal (§ 135 ods. 2) a neskôr príslušný orgán vyriešil rovnaké skutkové okolnosti inak. Jednoznačne možno uzavrieť, že skutočnosť, že iný súd v inom konaní posúdil vymedzenú (rovnakú) právnu otázku inak, nemôže zapríčiniť povolenie obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR R 48/2000). Takýto záver je logický, keďže existuje množstvo právoplatne rozhodnutých vecí s rozdielnym právnym posúdením a ak by sa takéto iné súdne rozhodnutie malo považovať za dôvod pre obnovu konania nepochybne by došlo k narušeniu už spomenutého princípu právnej istoty. Navyše by bolo ťažko možno posúdiť, ktoré z rozdielných rozhodnutí by malo byť to správne. Preto uplatnený dôvod pre obnovu konania neobstojí. Judikatúra teda jasne uvádza, že v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. musí ísť o rozhodnutie, ktoré s vecou vecne a personálne súvisí. To, že sa objaví iné rozhodnutie, kde iný súd obdobnú vec posúdi inak, na obnovu konania nestačí (R 105/1998, rozhodnutie Ústavného súdu SR II. US 161/2012). Nepochybne teda dôvod pre obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. nie je daný.

Žalovaná uviedla ako dôvod pre obnovu konania aj § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Je však jednoznačné, že ani tento dôvod nemá opodstatnenie, nie je naplnená jeho skutková podstata, to znamená, že neboli vykonané dôkazy, ktoré žalovaná nemohla vykonať v pôvodnom konaní. Jednak žalovaná ani žiadne dôkazy neuvádzala a jednak dôkazy, ktoré by navrhovala, mohli sa vykonať v pôvodnom konaní, ak by podala odpor voči platobnému rozkazu.

Žalovaná napokon poukázala aj na rozpor s európskou judikatúrou a citovala tri konkrétne rozhodnutia, ktoré sú uvedené aj v tomto uznesení. Opäť v celom rozsahu súd poukazuje už na pôvodné zdôvodnenie zrušeného uznesenia. Pokiaľ ide o rozhodnutia Súdneho dvora EÚ *OcéanoGrupoEditorial* a *Cofidis*, tieto len všeobecne zdôrazňujú nutnosť skúmať ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, to je napokon implementované aj do našej legislatívy, či už v hmotnom práve prostredníctvom § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka alebo v procesnom práve v § 153 ods. 3 O.s.p. alebo § 172 ods. 9 O.s.p. V zmysle § 172 ods. 9 O.s.p. je teda na posúdenie súdu ako vyhodnotí návrh na vydanie platobného rozkazu a platobný rozkaz vydá vtedy, ak má za to, že nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Je to to isté, ak by súd rozsudkom žalobe vyhovel, pretože nedospel by k záveru, že prisúdené plnenie vychádza z neprijateľnej zmluvnej podmienky. Tento záver potom logicky vedie k ustálenej judikatúre spomínanej v predchádzajúcej časti rozsudku, že iné právne posúdenie tej istej otázky nepredstavuje dôvod na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/. Ani rozhodnutie ESLP vo veci *Beian* o tom, že vzájomne odporujúca si judikatúra vnútroštátneho súdu je porušením dohovoru o ochrane ľudských práv, konkrétne čl. 6 ods. 1 a čl. 14 nepredstavuje dôvod pre povolenie obnovy konania v zmysle citovaných zákonných ustanovení. Navyše k danému dôvodu pre obnovu konania súd dodáva aj to, že ako už bolo konštatované pri dôvode podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. judikatúra ustálila, že relevantné sú rozhodnutia, ktoré s vecou vecne a personálne súvisia a to napriek tomu, že pri tomto zákonom ustanovení to nie je explicitne uvedené. Niet preto racionálneho dôvodu, prečo by rovnaké zmýšľanie nemalo byť použité aj pri písm. e/ zvlášť ak pri tomto dôvode ani nie je stanovená žiadna objektívna lehota na podanie návrhu. Aj pri tomto dôvode podľa názoru súdu musí byť zachovaná vecná a personálna spojitosť medzi prejednávanou vecou a rozhodnutím orgánu európskych spoločností. Iný výklad by totiž viedol k tomu, že napríklad po 20 rokoch by bolo prijaté nejaké vyhovujúce rozhodnutie európskeho spoločenstva týkajúce sa iného štátu a to by sa použilo ako dôvod pre obnovu konania v inej krajine, čo by výrazne znevažovalo princíp právnej istoty. Žiadny súdny spor by tak nebol definitívne ukončený a riadne opravné prostriedky by v podstate stratili svoj význam. Navyše pri § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. sa podľa súdu považovaný rozpor s európskou judikatúrou nemôže chápať abstraktne, ale musí spočívať v konkrétnom porušení rozhodnutia európskeho spoločenstva. A to v danom prípade nepochybne chýba. Vydaním platobného rozkazu žiadne so žalovanou spomínaných rozhodnutí nebolo porušené.

Súd tiež zdôrazňuje, že žalovaná paradoxne vo svojom vyjadrení sa domáha zachovania princípu právnej istoty s poukazom na konkrétne rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré obdobný nárok posúdili podľa jej predstáv. Podľa súdu však práve tieto rozhodnutia narušujú princíp právnej istoty, ako to už bolo vysvetlené v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia. Navyše existujú iné rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré zhodne s týmto rozhodnutím posúdili nedôvodnosť návrhu na obnovu konania (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 1Co 90/2015-148 zo dňa 23.4.2015, Krajského súdu v Trenčíne 6Co 106/2013, Krajského súdu v Prešove 10Co 66/2013 zo dňa 30.9.2014). Je potrebné si uvedomiť, že aj ochrana spotrebiteľa má mať svoju hranicu a nemožno ju ponímať ako obranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti správania spotrebiteľa (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 23Cdo 1201/2009).

Súd teda dospel k záveru, že nebol naplnený ani jeden z uplatnených dôvodov pre obnovu konania a preto návrh ako neopodstatnený zamietol.

Od výroku rozhodnutia súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na obnovu konania je závislý aj výrok o zamietnutí návrhu na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu. Keďže návrh na obnovu konania súd zamietol, niet právneho záujmu ani na povolenie vykonateľnosti platobného rozkazu.

Výrok o trovách konania vyplýva z ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešnému žalovanému bola priznaná náhrada účelne vynaložených trov konania. Tieto predstavujú sumu 35,90 Eur v zmysle už pôvodne vydaného rozhodnutia, ktorá suma predstavuje náhradu cestovného v súvislosti s účasťou zástupcu žalobcu na pojednávaní 26.9.2014, avšak len vo výške cestovného hromadným dopravným prostriedkom z Piešťan do Prešova a späť, keďže žaloba nepreukázal účelnosť použitia osobného

motorového vozidla. Žalobca sa voči výroku o náhrade trov konania ani neodvolal. Ten istý záver súd prijal aj pri rozhodovaní o náhrade trov za použitie osobného motorového vozidla neskoršieho právneho zástupcu žalobcu v súvislosti s jeho účasťou na pojednávaní dňa 4.9.2015, zvlášť keď pojednávanie bolo v závere pracovného týždňa a zúčastnil sa ho advokátsky koncipient, ktorý má bydlisko v Prešove. Vyvoláva preto pochybnosti, či vôbec v tejto súvislosti použil motorové vozidlo zamestnávateľa a navyše je nepravdepodobné, že by v piatok sa ešte týmto vozidlom vracal späť do Trenčína. O to viac preto sa podsúva záver o neúčelnosti použitia motorového vozidla v súvislosti s účasťou na tomto pojednávaní. Preto opäť súd priznal len náhradu vo výške cestovného hromadným dopravným prostriedkom z Trenčína do Prešova, čo je 14 Eur. Súd nepriznal túto náhradu ani v spojení so štúdiom spisu, podobne nepriznal ani odmenu za tento úkon, nakoľko sa nejedná o platený úkon právnej služby a v zmysle § 14 vyhlášky č. 65/2004 Z.z. Súd teda priznal odmenu len za dva úkony právnej služby a to prevzatie a prípravu zastúpenia a účasť na pojednávaní dňa 4.9.2015. Tarifná odmena za 1 úkon právnej služby podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky predstavuje 64,54 Eur za 1 úkon, pripočítaný bol aj režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky a to 8,39 Eur za 1 úkon. Napokon bola priznaná náhrada za stratu času podľa § 17 ods. 1 vyhlášky opäť len v súvislosti s účasťou právneho zástupcu na pojednávaní 4.9.2015, ale len za cestu z Trenčína do Prešova t.j. 7 polhodín x 13,89 Eur = 97,23 Eur. Úhrne teda bola priznaná odmena 129,08 Eur + režijný paušál 16,78 Eur + cestovné 49,90 Eur + náhrada za stratu času 97,23 Eur, čo predstavuje 292,99 eur. K tomu bolo pripočítané napokon aj 20% DPH s poukazom na § 18 ods. 3 vyhlášky vo výške 58,60 Eur, takže priznaná náhrada trov činí 351,58 Eur.

V súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania súd dodáva, že v danom prípade nebol zistený žiadny dôvod pre aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p., ktoré ustanovenie sa použije len vo výnimočných prípadoch. Neodôvodňujú to ani okolnosti prípadu, pričom v tejto súvislosti súd poukazuje na skutočnosť, že toto konanie sa predražilo až v záverečnom štádiu, keď do konania vstúpil advokát ako právny zástupca žalobcu, na čo žalobca má nepochybne právo, toto riziko si však žalovaná mala uvedomiť, zvlášť ak právne posúdenie jej nároku súdom prvého stupňa jej už bolo známe a použitie § 150 ods. 1 O.s.p. neprichádza do úvahy ani s poukazom na pomery účastníkov, neúspešná žalovaná je v pracovnom pomere. Súd zdôrazňuje, že priznanú náhradu trov konania súd podstatne redukoval práve s ohľadom na požiadavku účelnosti vynaložených trov. Žalobca totiž uplatnil náhradu trov konania vo výške až 1.119,30 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Prešov na Krajský súd v Prešove. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.